

Arrest

nr. 337 062 van 3 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. ROELS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 10 oktober 2025 vanuit het gesloten centrum 127*bis*.

1.2. Verzoeker werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'CGVS') in het Nederlands gehoord in het gesloten centrum 127*bis* op 5 november 2025. Zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 12 november 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Angolese nationaliteit te beschikken. U spreekt Portugees, Nederlands, Frans, Engels en Spaans. U bent ongehuwd en hebt een dochter. U bent geboren op [...] 1987 te Cabinda. In 2002, toen u 14 jaar oud was, verliet u Angola samen met uw moeder, broer en zus. U herinnert zich niets meer van uw leven in Angola of uw reis naar België.

Op 18 juli 2002 diende uw moeder, D. Q. (O.V. nr. [...]- C.G. nr. [...]), in België een verzoek om internationale bescherming in. U maakte als minderjarig kind deel uit van haar verzoek. Het CGVS nam inzake jullie verzoek op 29 oktober 2002 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uw vader, R. A. (O.V. nr. [...]- C.G. nr. [...]), reisde naar België en verzocht er internationale bescherming op 7 april 2003. Op 26 augustus 2003 werd ook zijn verzoek door het CGVS afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Jullie bleven in België. U ging 2 jaar de OKAN-klas vooraleer in het tweede middelbaar te beginnen. In het derde middelbaar stopte u met school. U volgde nog een aantal beroepsopleidingen, maar maakte deze nooit af. Intussen diende uw moeder meerdere aanvragen in tot humanitaire regularisatie. In 2008 of 2009 kreeg u, omwille van de collectieve regularisatie, een verblijfsrecht.

Op 6 september 2010 werd u door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met uitstel voor een periode van 5 jaar, wegens diefstal met geweld of bedreiging. Op 9 mei 2011 werd u door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een werkstraf omwille van diefstal met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 417 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, bij nacht en door twee of meer personen. Op 18 december 2013 werd u door het hof van beroep van Brussel veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf met uitstel voor een periode van 5 jaar voor wat de termijn van 15 maanden overschrijdt, wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht en door twee of meer personen. U werd vrijgelaten op 8 januari 2014, waarna uw verblijfsvergunning, uw B-kaart, niet langer werd vernieuwd. U kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 25 november 2015 werd u door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf omwille van poging tot fraude. U werd na 1 week opnieuw vrijgelaten. In dit verband verklaarde u dat u uw B-kaart was verloren, waarna iemand uw identiteit misbruikte, voor het huren van woningen en het plegen van misdrijven. Op 6 juni 2016 diende u een aanvraag in voor een verblijf om medische redenen. Uw aanvraag werd op 19 juli 2016 afgewezen. U werd nog driemaal veroordeeld door de politierechtbank omwille van spoorlopen en schending van de coronamaatregelen. Op 24 maart 2022 werd u door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot 14 maanden gevangenisstraf omwille van diefstal met geweld of bedreiging. U bevond zich in een staat van wettelijke herhaling.

Intussen was u een relatie begonnen met de Belgische A. V.. Jullie gingen uit elkaar tijdens haar zwangerschap. Uw dochter, A. V., werd geboren op 22 maart 2024. Uw ex-vriendin en dochter wonen in Zulte. U wil haar erkennen als uw dochter, maar uw ex-vriendin verzet zich daartegen omdat u financieel amper bijdraagt.

Op 1 februari 2025 werd u omwille van openbare dronkenschap aangehouden. U werd ondergebracht in het centrum voor illegalen te Brugge en later overgebracht naar het transitcentrum 127 bis te Steenokkerzeel. De Angolese ambassade leverde een laissez-passer op uw naam af. Op 19 juli 2025 was er een eerste poging om u van het Belgisch grondgebied te verwijderen, die mislukte. Op 22 juli 2025 diende u een aanvraag in voor gezinshereniging met uw moeder. Deze aanvraag werd op 19 augustus 2025 afgewezen. Op 11 oktober 2025 vond een tweede poging plaats om u terug te drijven naar Angola, die ook mislukte. Op 13 oktober 2025 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van onderhavig verzoek verklaart u niet te kunnen terugkeren naar Angola omdat u het land niet meer kent en er geen familie heeft. Er zou u daar alles kunnen overkomen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: (1) een Angolese geboorteakte op uw naam, afgeleverd op 11 april 2025, en een vertaling naar het Nederlands, opgesteld op 2 juli 2025.

B. Motivering

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U maakt geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Waar u verklaarde psychologische problemen te hebben (verklaring DVZ dd. 17 oktober 2025 (verder 'verklaring DVZ'), vraag 29), dient te worden opgemerkt dat u geen medisch-psychische attesten heeft neergelegd. Bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd u over uw gemoedstoestand bevraagd. U vertelde psychologisch een beetje verward te zijn omdat u wordt vastgehouden, u uw dochter amper heeft gezien, en uw vader ziek is. U bent niet in therapie en neemt geen medicatie. De protection officer vroeg of zij iets kon doen om het u comfortabeler te maken. U gaf aan dat u zich sommige zaken moeilijk kan herinneren en vroeg om daarmee rekening te houden. U bevestigde in staat te zijn om het interview te doen (notities persoonlijk onderhoud dd. 5 november 2025 (verder 'notities'), p. 2). U werd ook gewezen op uw recht om op elk moment een pauze te vragen (notities, p. 3).

Doorheen uw verklaringen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U heeft in 2002 uw land van herkomst niet verlaten omwille van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

- U reisde als minderjarige mee met uw ouders. U heeft geen enkele notie van de reden dat uw ouders Angola hebben verlaten en in België internationale bescherming hebben verzocht (notities, p. 6, 12). Hieruit kan niet worden afgeleid dat u vervolging vreesde ten tijde van uw vertrek uit Angola.

- De asielaanvragen van uw ouders werden beiden afgesloten met een negatieve beslissing omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid inzake hun politieke asielmotieven (map 'landeninformatie' – stuk 1). Uit de ongeloofwaardige asielmotieven van uw ouders kan evenmin een geloofwaardige, persoonlijke en actuele vervolgingsvrees in uw hoofd worden afgeleid.

U heeft ook in 2025 geen gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van uw land van herkomst.

- De gegrondheid van uw vrees wordt vooreerst ondergraven door uw **laattijdige asielaanvraag**. Uit zowel uw verklaringen als de informatie in uw administratieve dossier blijkt dat u over een legaal verblijf in België beschikte in de periode 2008-2013. Op 2 juli 2013 kreeg u uw eerste bevel om het grondgebied te verlaten. Op 8 september 2014 werd uw aanvraag ter verlenging van uw B-kaart afgewezen omdat er op uw naam een bevel om het grondgebied te verlaten was afgeleverd. Sindsdien verbleef u illegaal in België. Daarbij liep u continu het risico om te worden aangehouden en teruggestuurd naar het land waarvan u verklaart vervolging te vrezen. Toch diende u geen verzoek om internationale bescherming in. Daarentegen bleef u nog 12 jaar illegaal in België en pleegde u meerdere misdrijven vooraleer op 1 februari 2025 te worden aangehouden en ondergebracht in een centrum voor illegalen. Ook dan verzocht u geen bescherming. Evenmin vroeg u asiel aan na de eerste poging om u terug te drijven naar Angola. Pas na de tweede mislukte verwijderingspoging, die plaatsvond op 11 oktober 2025, verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming. Van een persoon die beweert vervolging te vrezen en die, uiteindelijk, internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich, indien hij daadwerkelijk nood heeft aan bescherming, zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het gastland. Wanneer u over uw laattijdige asielaanvraag werd bevraagd, vertelde u over het misbruik van uw verblijfskaart en uw schrapping van het adres van uw ouders, zonder duiding te geven bij de reden dat u het jarenlang heeft nagelaten om bescherming te vragen aan de Belgische staat (notities, p. 14-15).

- Wanneer u werd aangespoord om te vertellen over wat u in Angola vreest, beperkte u zich tot de stelling dat daar "alles kan gebeuren" (notities, p. 12). Tijdens uw interview met een DVZ-medewerker had u aangegeven dat u in Angola gevangen genomen of gedood zou kunnen worden (vragenlijst CGVS dd. 17 oktober 2025, vraag

3.4). Gevraagd wie u zou kunnen gevangen nemen of doden, antwoordde u die angst te hebben omdat Angola voor u een vreemd land is.

U kon uw angst echter op geen enkele manier concretiseren (notities, p. 14). Een persoonlijke en gegronde vrees is een cruciale voorwaarde voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De vrees moet niet alleen subjectief bij u aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van een objectivering onder de drievoudige voorwaarde, namelijk (1) dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, (2) dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging, en (3) dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Deze voorwaarden worden in casu absoluut niet vervuld.

- In verband met de redenen die uw terugkeer naar Angola in de weg staan, verwijst u in nog naar uw lang verblijf in België. U heeft Angola verlaten toen u 14 jaar oud was en uw leven in België uitgebouwd. Uw verklaring dat u zich "totaal niets" herinnert van uw herkomstland (notities, p. 12), kan niet worden aangenomen. U stelde geboren te zijn in Cabinda (verklaring DVZ, vraag 5), maar kan niets vertellen over uw geboorteplaats noch duiden hoe u zeker bent daar geboren te zijn (notities, p. 6). Uit het bericht van de Angolese ambassade in België van 4 juli 2025 blijkt bovendien dat u in Luanda geboren zou zijn (map 'landeninformatie' – stuk 2). Wanneer u daarmee geconfronteerd werd, zei u simpelweg het niet te weten. Volgens de verklaringen die uw vader op 22 mei 2003 op de zetel van het CGVS aflegde, woonde u tussen 1992 en 2002 in Luanda (map 'landeninformatie' – stuk 1). Ook wanneer u daarmee werd geconfronteerd, zei u het niet te weten (notities, p. 13). **U werd gewezen op het feit dat u Angola heeft verlaten toen u 14 jaar oud was en het niet aannemelijk is dat u geen enkele herinnering heeft van de eerste 14 jaren van uw leven.** U bleef volharden in uw onwetendheid (notities, p. 13-14). Daargelaten de vraag of u al dan niet herinneringen heeft aan uw herkomstland, dient dit argument uw terugkeer niet in de weg te staan. U bent immers een volwassen man die het Portugees beheerst. Wanneer u daarop werd gewezen, herhaalde u dat Angola voor u een onbekend land is en u niet zou weten waar u naartoe zou moeten gaan (notities, p. 14). **Het feit dat u niet vertrouwd bent met Angola, is geen dienstig argument en is geen grond voor de toekenning van internationale bescherming.**

- Uw algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door uw verklaringen omtrent uw Angolees **paspoort**. Uw dossier bevat een kopie van de personaliapagina van een Angolees paspoort op uw naam, afgeleverd op 2 april 2007 en geldig tot 2 april 2017 (map 'landeninformatie' – stuk 3). U verklaarde daarentegen nooit een paspoort te hebben gehad (verklaring DVZ, vraag 25 & notities, p. 12). Bij confrontatie met de kopie van het paspoort op uw naam, bevestigde u de correctheid van de identiteitsgegevens, maar stelde u dat het niet uw paspoort is en u niet weet waar het vandaan zou komen (notities, p. 12-13). Ook tijdens uw gesprek met een DVZ-medewerker, dat plaatsvond op 8 februari 2023 in de gevangenis van Tongeren, had u aangegeven nooit een paspoort te hebben gehad. Aangezien u in het EVIBEL-systeem wel gelinkt bent aan dat paspoort, besloot de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw verklaringen hieromtrent onbetrouwbaar zijn (DID/NOTA dd. 8 februari 2023). Deze analyse wordt overgenomen door het CGVS. U bent zich zeker bewust van het bestaan van het paspoort, aangezien u een kopie ervan had gebruikt bij uw gezinsherenigingsprocedure, door u opgestart op 22 juli 2025 (bijlage 20, beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, dd. 19 augustus 2025). De Angolese ambassade merkte bovendien op dat het desbetreffende paspoort vervalst is. Het bevat uw identiteitsgegevens, maar het paspoortnummer is gelinkt aan een andere persoon, een zekere S. S. d. A. (rapport interview dd. 19 mei 2025). Er kan slechts worden vastgesteld dat u valse documenten heeft voorgelegd en valse verklaringen heeft afgelegd.

- Uw **psychologische problemen** vormen eveneens geen reële belemmering voor uw terugkeer. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen psychisch-medische attesten heeft neergelegd. U verklaarde geen therapie te volgen noch medicatie te nemen. Uw mondelinge verklaringen omtrent uw gemoedstoestand zijn bovendien beknopt. U beperkte zich tot verwijzingen naar verwardheid en een depressie. Gevraagd of u een terugkeervrees heeft die verband houdt met uw psychologische problemen, antwoordde u bevestigend. Gevraagd om daarover uit te weiden, kon u enkel stellen dat een terugkeer "gewoon psychisch niet goed" zou zijn (notities, p. 14).

- Bij het einde van het persoonlijk onderhoud maakte uw raadsheer nog gewag van een vrees omwille van **verwestering**. U vreest in Angola anders bekeken te worden omdat u jarenlang in het buitenland hebt gewoond. Daargelaten uw laattijdige vermelding van deze vrees, kon u deze op geen enkele manier concretiseren. U verklaarde dat u bedreigd zou worden. Gevraagd waarom uw verwestering tot bedreigingen zou leiden, kon u de vraag moeilijk beantwoorden. Uiteindelijk zei u opnieuw dat "er vanalles kan gebeuren" (notities, p. 20).

De door u ingeroepen vrezen zijn allen hypothetisch, algemeen en niet persoonlijk noch concreet. Er dient te worden besloten dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden vastgesteld.

Wat betreft uw verklaring dat u vader bent van een **minderjarig kind dat de Belgische nationaliteit heeft en in België woont** (notities, p. 12), dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geen documenten neerlegt die hiermee verband houden. U heeft het kind nog niet kunnen erkennen, omdat de moeder daartegen gekant is. U bent een gerechtelijke procedure opgestart ter vaststelling van het vaderschap via DNA-onderzoek. Deze procedure is nog lopende (notities, p. 10-11). U wil in de toekomst mee instaan voor de zorg van uw kind (notities, p. 17-18, 22). Het doel van internationale bescherming ligt evenwel niet in de bevestiging van het recht op een gezinsleven, maar in het bieden van bescherming tegen vervolging in het land van herkomst omwille van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden, of ingevolge het bestaan

van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de door u neergelegde documenten kan evenmin een vrees voor vervolging worden afgeleid. De kopie en vertaling van uw geboorteakte verwijst naar uw Angolese nationaliteit. Dit gegeven wordt niet betwist door het CGVS, maar houdt evenmin verband met uw terugkeervrees. Uw raadsheer maakte nog gewag van rapporten over de mensenrechtensituatie in Angola (notities, p. 20-21). Deze werden nog niet ontvangen. Een verwijzing naar de algemene situatie is niet dienstig, aangezien u uw persoonlijke vrees in concreto moet aantonen, waartoe u niet in staat bent. De door u voorgelegde stukken hebben aldus niet het vermogen om bovenstaande conclusies om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet') (schending van de materiële motiveringsverplichting); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverlichting.

Verzoeker betoogt dat uit niets blijkt dat hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, dat het EHRM het principe van het voordeel van de twijfel bevestigde en dat de commissaris-generaal, ondanks dat verzoeker het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, zonder meer besluit om het verzoek om internationale bescherming te weigeren. Hij stelt dat hij niet akkoord kan gaan met deze beslissing.

Verzoeker zet verder uiteen dat de commissaris-generaal tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht omtrent de motieven en dat de beslissing hervormd, dan wel vernietigd moet worden.

Hij meent dat het CGVS de bewijslast bij verzoeker legt en daarbij een onmogelijke bewijslast vraagt. Hij herhaalt dat hij het voordeel van de twijfel moet krijgen, dat het UNHCR eraan herinnert dat het voor een asielzoeker vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te bewijzen en dat hij wel degelijk aantoonst in aanmerking te komen voor erkenning als vluchteling.

Verzoeker betoogt dat zijn verwestering een probleem vormt bij terugkeer. Dit wordt door de commissaris-generaal niet au sérieux genomen en verzoeker verwijst naar het USDOS, "Country reports on human rights practices. Angola, 2023" dat melding maakt van ernstige mensenrechtenschendingen waaronder willekeurige of onwettelijke dodelijke geweldplegingen, mishandeling door staatsactoren en harde en levensbedreigende gevangenisomstandigheden. Verzoeker stelt te vrezen dat hij zal opvallen en onderworpen te worden aan dergelijke willekeurige of onwettige geweldplegingen. Hij wijst erop dat hij niet over een netwerk beschikt, noch middelen in Angola en de staatsactoren zal moeten aanspreken met betrekking tot registratie, woonst, steun en dergelijke meer en dus een gemakkelijke prooi is voor deze staatsactoren. Verzoeker stelt dat hierop wel degelijk werd gewezen tijdens het persoonlijk onderhoud en dat het CGVS er zich gemakkelijk vanaf maakt door het argument te benoemen als niet concreet en als niet belangrijk "er zou van alles kunnen gebeuren". Hij stelt dat het weinig serieus is en onjuist.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst waarmee hij geen binding of relatie meer heeft onderhouden sinds zijn vertrek lang geleden en het is voor hem onmogelijk om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden, gelet op zijn lange afwezigheid. Verzoeker acht een terugkeer naar Angola uitgesloten en licht een rapport van Amnesty International van 2024/2025 toe waaruit blijkt dat de mensenrechtensituatie in Angola zorgwekkend blijft. Verzoeker wijst daarbij op de arrestatie van activisten en journalisten, de

gewelddadige onderdrukking van ten minste zeven vreedzame protesten onder meer over de hoge levensduurte en een dodelijk schietincident dat niet werd onderzocht. Verder wijst verzoeker erop dat de zuidwestelijke provincies zwaar getroffen zijn door ernstige droogte door El Nino.

Voorts wijst verzoeker op een rapport van het US Department of State van 2023 waarin geen substantiële verbeteringen van de mensenrechtensituatie werden vastgesteld. Verzoeker wijst op de beperkingen inzake de vrijheid van meningsuiting en het feit dat de pers onder druk staat en dat er aanwijzingen zijn van grootschalige corruptie binnen de overheid. Hoewel de overheid in enkele gevallen maatregelen nam om betrokken functionarissen te vervolgen bleef het verantwoordelijkheidsmechanisme zwak door een gebrek aan checks-and-balances, onvoldoende institutionele capaciteit en een cultuur van straffeloosheid.

Tenslotte wijst verzoeker op het Worldreport van Human Rights Watch, waarin men het heeft over de omstreden verkiezingen van 24 augustus 2022. De regerende MPLA behield haar machtspositie maar verloor haar tweederde meerderheid in het parlement. De verkiezingen verliepen grotendeels vreedzaam maar er waren ernstige beperkingen van de vrijheid van meningsuiting en vergadering. De president verklaarde dat hij banen voor jongeren zou prioriteren en mensenrechten zou respecteren maar ondanks de toezeggingen bleven veiligheidsdiensten buitensporig geweld en willekeurige arrestaties toepassen tegen vreedzame betogers. In juli overleed de voormalige president dos Santos op 79-jarige leeftijd in Barcelona na een langdurige ziekte.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. De bestreden beslissing van het CGVS dd. 12 november 2025;
2. Bewijs van onvermogen;
3. Rapport van Amnesty International;
4. Rapport van U.S Department of State;
5. Rapport van Human Rights Watch.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de

algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.2. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers bijzondere procedurele noden als volgt gemotiveerd: *“U maakt geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend. Waar u verklaarde psychologische problemen te hebben (verklaring DVZ dd. 17 oktober 2025 (verder ‘verklaring DVZ’), vraag 29), dient te worden opgemerkt dat u geen medisch-psychische attesten heeft neergelegd. Bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd u over uw gemoedstoestand bevraagd. U vertelde psychologisch een beetje verward te zijn omdat u wordt vastgehouden, u uw dochter amper heeft gezien, en uw vader ziek is. U bent niet in therapie en neemt geen medicatie. De protection officer vroeg of zij iets kon doen om het u comfortabeler te maken. U gaf aan dat u zich sommige zaken moeilijk kan herinneren en vroeg om daarmee rekening te houden. U bevestigde in staat te zijn om het interview te doen (notities persoonlijk onderhoud dd. 5 november 2025 (verder ‘notities’), p. 2). U werd ook gewezen op uw recht om op elk moment een pauze te vragen (notities, p. 3).”*

De Raad stelt vast dat verzoeker de beoordeling van de bijzondere procedurele noden in de bestreden beslissing niet betwist. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat de psychologische problemen waarmee verzoeker zegt te kampen verzoeker verhinderd hebben om het persoonlijk onderhoud bij te wonen en zijn vluchtmotieven uiteen te zetten. Evenmin kan blijken dat zich tijdens het persoonlijk onderhoud incidenten hebben voorgedaan die het normale verdere verloop ervan onmogelijk maakten. Verzoeker bevestigde op het einde van het persoonlijk onderhoud ook dat hij alle vragen goed begrepen heeft (NPO, p. 20). Er kan bijgevolg worden aangenomen dat dat de rechten van verzoeker in het kader van

de procedure internationale bescherming gerespecteerd werden en dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

5.3. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en legt een Angolese geboorteakte neer met een vertaling naar het Nederlands (AD, documenten, stuk 1). De identiteit en Angolese nationaliteit staan als dusdanig niet ter discussie. In de geboorteakte wordt vermeld dat verzoeker geboren is in Cabinda. In het document van de Angolese ambassade in België van 4 juli 2025, waarin wordt gesteld dat voor verzoeker een laissez-passer wordt gegeven, wordt gesteld dat de werkelijke geboorteplaats van verzoeker Luanda is en dat de geboorteplaats Cabinda fout is (fausses données). Verzoeker verklaarde eerst in Cabinda geboren te zijn maar na tijdens het persoonlijk onderhoud met voormelde informatie en verklaarde hij in Angola geboren te zijn maar niet te weten precies waar (NPO, p. 6, 13). Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat zijn ouders in 1992 met hun kinderen, waaronder verzoeker, verhuisden naar Luanda (AD, landeninformatie, CGVS weigeringsbeslissingen ouders, stuk 1). Verzoeker voert geen enkel verweer tegen de vaststellingen hierover in de bestreden beslissing.

Hoe dan ook, ongeacht de exacte geboorteplaats van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat hij op geen enkele wijze betwist dat zijn ouders in 1992, toen verzoeker vijf jaar oud was naar Luanda zijn verhuisd. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat zijn moeder en de kinderen in Luanda zijn gebleven tot hun vertrek naar België in 2002. Er kan dus aangenomen worden dat verzoeker in Luanda verbleef tussen 1992 en 2002 voor hij met zijn moeder naar België kwam.

5.4. Uit het administratief dossier blijkt dat het verzoek om internationale bescherming in 2002 mede ingediend namens verzoeker door zijn moeder en het in 2003 door verzoekers vader ingediende verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal werden afgesloten met bevestigende beslissingen van weigering van verblijf van respectievelijk 30 oktober 2002 en 25 augustus 2003 (AD, landeninformatie, stuk 1) omdat geen geloof werd gehecht aan de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten gebaseerd op het beweerde lidmaatschap van het FLEC van verzoekers vader. Verzoeker was vijftien jaar oud toen hij met zijn moeder naar België kwam en verklaart niet te weten waarom hij destijds Angola heeft verlaten (NPO, p. 6). Aangezien de beschermingsverzoeken van verzoekers ouders omwille van de ongeloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten en politieke activiteiten werden geweigerd en verzoeker in het kader van zijn eigen eerste beschermingsverzoek geen elementen aanbrengt die een andere licht zouden kunnen werpen op de beoordeling die destijds is gemaakt van de door verzoekers ouders aangehaalde vervolgingsfeiten, kan uit de door zijn ouders aangehaalde maar ongeloofwaardig bevonden problemen in Angola, geen nood aan internationale bescherming voor verzoeker worden afgeleid. Er kan niet blijken dat verzoeker, 23 jaar na datum, omwille van de activiteiten van zijn ouders problemen zou kennen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker beroept zich verder niet op een vrees voor vervolging die verband houdt met enige activiteit of gebeurtenis voor zijn vertrek uit Angola als vijftienjarige jongen. Verzoeker voert geen concreet verweer tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de verzoeken om internationale bescherming die in 2002 door zijn moeder, mede namens hem, en door zijn vader in 2003 in België zijn ingediend. De conclusie dat verzoeker zijn land in 2002 niet heeft verlaten omwille van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan bijgevolg worden bijgetreden.

5.5. In navolging van de bestreden beslissing ook te worden vastgesteld dat verzoeker reeds in februari 2025 werd vastgehouden met het oog op verwijdering en dat verzoeker pas nadat de tweede poging mislukte op 11 oktober 2025 een verzoek om internationale bescherming in België indiende. Uit het administratief dossier blijkt verzoekers verblijfssituatie in 2008 werd geregulariseerd en dat hij een verblijfsvergunning had tot hem een bevel om het grondgebied werd betekend op 2 juli 2013. Daarna had verzoeker geen wettig verblijf meer in België en diende hij tot 11 oktober 2025 in die periode nooit een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker zag gedurende de twaalf jaar dat hij geen legaal verblijf had in België duidelijk geen reden waarom hij een terugkeer naar Angola zou moeten vrezen. Hij wist immers dat een (gedwongen) terugkeer al die tijd tot de mogelijkheden behoorde.

Dit alles is reeds een sterke indicatie dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker daadwerkelijk ernstige problemen zou vrezen die verband houden met de in de Vreemdelingenwet voorziene internationale beschermingsgronden, kan immers redelijkerwijze aangenomen worden dat hij geen 12 jaar en twee repatriëringspogingen zou hebben (af)gewacht vooraleer internationale bescherming te vragen aan de Belgische asielinstanties.

5.6. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten wie of wat hij vreest in Angola en waarom. Het in eerste instantie aan de verzoeker om uiteen te zetten waarom hij internationale bescherming vraagt en om een actuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een actueel reëel risico op het ondergaan van ernstige schade heeft. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud ook die mogelijkheid geboden maar de Raad kan slechts vaststellen in navolging van de bestreden beslissing, dat hij niet verder komt dan de stelling dat *“alles kan gebeuren”*, dat hem *“elke moment iets kan overkomen”* en dat hij *“niet zou weten wat ik er ga doen”* en *“het is een vreemd land voor mij”* (NPO, p. 12). De Raad kan niet anders dan

vaststellen dat het gaat om algemene verklaringen die in essentie teruggaan op het feit dat hij niemand kent in Angola en niet zou weten hoe hij er zou moeten beginnen zijn leven op te bouwen. Verzoekers verklaringen wijzen op een onbestemde angst voor het onbekende, niet op een actuele en persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Het is 23 jaar geleden dat verzoeker er zou geweest zijn, dus de Raad kan aannemen dat hij zich opnieuw zal moeten aanpassen aan de omstandigheden en zijn weg zal moeten zoeken om er zijn leven op te bouwen, maar dit is geen reden om internationale bescherming te verlenen. Verzoeker verklaart nog bij de DVZ dat hij in Angola zou kunnen worden gevangen genomen of vermoord maar tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wie hem gevangen zou nemen of doden verklaart verzoeker *"Ik vrees gewoon, ik heb het al gezegd, ik kan sterven of in de gevangenis belanden. Het is een angst. Dat vrees ik omdat het een vreemd land is"* (NPO, p. 14). In de mate dat verzoeker een subjectieve vrees koestert, dient deze geobjectiveerd te worden en er kan slechts worden vastgesteld, in navolging van de bestreden beslissing dat hij daar niet in slaagt. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom hij in de gevangenis zou kunnen belanden in Angola bij terugkeer en zijn vrees is bijgevolg volkomen hypothetisch. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer naar Angola zou worden gevisieerd door de autoriteiten of derden en er het slachtoffer zou kunnen worden van daden van vervolging zoals gedefinieerd in artikel 48/3 § 2 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn lang verblijf in België, het feit dat hij Angola verliet toen hij veertien jaar oud was en stelt zich niets te herinneren van Angola, kan hieruit evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade uit worden afgeleid. Verzoeker betoogt in dit verband ook vervolging te vrezen omwille van zijn verwestering.

Hij verwijst naar het USDOS rapport inzake mensenrechtensituatie in Angola in 2023 en de meldingen van willekeurige of onwettige dodelijke geweldplegingen, mishandelingen door staatsactoren en levensbedreigende gevangenisomstandigheden en vreest dat hij zal opvallen en aan dergelijke behandeling zal worden onderworpen in geval van terugkeer naar Angola.

Uit de beschikbare landeninformatie (Amnesty International, Angola, 2024/2025; USDOS, *Country reports on human rights practices. Angola, 2023* en *Human Rights Watch, World Report 2023*) blijkt weliswaar dat er in Angola sprake is van mensenrechtenschendingen, waaronder willekeurige arrestaties en geweldpleging, ernstige beperkingen van de vrijheid van meningsuiting, arrestaties van journalisten, corruptie op regeringsniveau en gender-gerelateerd geweld, maar niet dat Angolezen die lange tijd in het buitenland hebben verbleven en geen politiek profiel hebben gevisieerd zouden worden door de overheid of niet-statelijke actoren of om die reden in de gevangenis zouden belanden. Voorts kan uit deze rapporten niet blijken dat zogenaamde 'verwestering', die hij overigens niet nader omschrijft, als problematisch zou worden beschouwd door actoren in Angola. Verzoeker maakt met dit algemeen betoog dan ook geen gegronde vrees voor vervolging omwille van verwestering aannemelijk. De omstandigheid dat hij er niet over een netwerk of middelen beschikt en staatsactoren zal moeten aanspreken om zich te registreren een woonst en steun te zoeken doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij louter omwille van zijn lange afwezigheid uit Angola zal gevisieerd worden door de Angolese overheid en dus ook niet dat hij een gemakkelijke prooi zal zijn omdat hij zich tot de overheid zal moeten wenden om zijn leven in Angola te hernemen. Verzoeker is een volwassen man met de Angolese nationaliteit die ook Portugees spreekt en die geen ernstige medische of psychologische problemen heeft. Er kan aangenomen worden dat hij in staat zal zijn om de stappen te zetten die nodig zijn om zich opnieuw te vestigen in Angola en in zijn levensonderhoud te voorzien.

Ook de omstandigheid dat verzoeker de vader is van een minderjarig kind dat de Belgische nationaliteit heeft valt niet onder de beschermingsgronden in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verklaart in dit verband dat een procedure hangende is om zijn kind te erkennen. Uit de familiale band met een Belgisch kind kan evenwel geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Voorts herinnert de Raad er aan dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is en de procedure internationale bescherming niet tot doel heeft het recht op gezinsleven van verzoeker en zijn minderjarig Belgisch kind te vrijwaren of in stand te houden. Verzoeker dient de daartoe voorziene procedures in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers geloofwaardigheid wordt aangetast door zijn verklaringen over zijn paspoort, dient te worden opgemerkt dat deze overwegingen op zich weinig relevant zijn voor de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming, nu verzoeker zich niet betwist dat hij over de Angolese nationaliteit beschikt en uit het voorgaande is gebleken dat hij zich niet beroept op vervolgingsfeiten uit het verleden en er ook niet in slaagt een actuele gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade concreet aannemelijk te maken. Of hij over zijn paspoort al dan niet tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd hebben en of dit zijn algemene geloofwaardigheid aantast is daarbij niet relevant. De Raad beschouwt deze motieven in de bestreden beslissing dan ook als overtoollig, zodat verzoekers overigens algemeen betoog dat het UNHCR en het EHRM stellen dat het vaak nodig om verzoekers om internationale bescherming het voordeel van de twijfel te geven, niet dienstig is en niet tot een ander besluit kan leiden. Waar verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing een onmogelijke bewijslast zou opleggen aan verzoeker, kan verzoeker niet worden bijgetreden. Op de commissaris-generaal rust een samenwerkingsplicht zoals hierboven uiteengezet, maar dit ontslaat de verzoeker niet van de verplichting om alle elementen die zijn verzoek kunnen schragen naar

voor te brengen en zijn vrees voor vervolging concreet aannemelijk te maken. Uit de vaststelling dat verzoeker zijn angst op geen enkele manier kan concretiseren kan bezwaarlijk worden afgeleid dat aan verzoeker een onmogelijke bewijslast wordt opgelegd. De omstandigheid dat hij lange tijd niet in Angola geweest is, betekent niet dat het in beginsel niet langer aan verzoeker, die om internationale bescherming verzoekt, zou zijn om zijn vrees voor vervolging of ernstige schade concreet aannemelijk te maken. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over Angola, zonder dit op zijn individuele omstandigheden te betrekken kan daarbij niet volstaan.

Waar verzoeker nog stelt psychologische problemen te hebben, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat *“Uw psychologische problemen vormen eveneens geen reële belemmering voor uw terugkeer. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen psychisch-medische attesten heeft neergelegd. U verklaarde geen therapie te volgen noch medicatie te nemen. Uw mondelinge verklaringen omtrent uw gemoedstoestand zijn bovendien beknopt. U beperkte zich tot verwijzingen naar verwardheid en een depressie. Gevraagd of u een terugkeervrees heeft die verband houdt met uw psychologische problemen, antwoordde u bevestigend.*

Gevraagd om daarover uit te weiden, kon u enkel stellen dat een terugkeer “gewoon psychisch niet goed” zou zijn (notities, p. 14).” Verzoeker voert geen enkel verweer tegen deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en door de Raad worden overgenomen. Bovendien wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal slechts bevoegd is de nood aan internationale bescherming te beoordelen, dat hij niet aantoonst dat hij in Angola geen toegang zou krijgen tot medische hulp of psychologische begeleiding om redenen die verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en dat voor zover verzoeker meent psychologische problemen te hebben en op die grond meent aanspraak te kunnen maken op een recht op verblijf hij de daartoe in de Vreemdelingenwet voorziene procedure dient aan te wenden.

De door verzoeker neergelegde Angolese geboorteakte en de Nederlandse vertaling ervan hebben betrekking op zijn identiteit en nationaliteit, dewelke als dusdanig niet betwist worden. Dit document is dan ook niet van aard om een ander licht te werpen op bovenstaand analyse.

In acht genomen verzoekers verklaringen en het door hem neergelegde document, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over zijn land van herkomst, dient te worden besloten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

5.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet concreet weet aan te geven wie of wat hij vreest en waarom en dat hij op grond van algemene landeninformatie niet concreet aannemelijk maakt dat hij gevisieerd zou worden omwille van zijn voorgehouden verwestering of zijn lange afwezigheid uit Angola.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze

door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28). Enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, kan er toepassing worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit afgeleid kan worden dat voor hem zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord in het Nederlands, een taal die hij zeer goed beheerst. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan dus niet worden bijgetreden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET